

да се откъса отъ връвчицата си, да захапне неканенитѣ гости.

— Състъ! — извика Свирчо отвжтрѣ и съ прѣстъ повика музикантитѣ при себе си.

— Приятно ми е, че ме посѣтихте. Свирнята ви ми много харесва, — каза радостенъ нашъ Свирчо.

— Азъ, Ваше Сиятелство, — гордо заяви Полскиятъ скакалецъ, — съмъ обиколилъ всички консерватории и почти всички столици да давамъ концерти. Не обичамъ да се лѣня.

— А тази дѣщеря ли ви е?

— Не, но плѣмяница ми е! . . . Мушичка! . . .

— Добрѣ! — каза доволенъ Свирчо. — И азъ много обичамъ музиката, та ще ми направите особено удоволствие, ако останете повече у менъ. Знаете, и азъ често си попѣйвамъ :

„Тирли-рли-рли, и ти-ти-ти. . .

И ти-ти-ти, тирли-рли-рли! . . .“

— Много хубава пѣсенъ, само че е малко монотонна, — се произнесе важно Полскиятъ скакалецъ.

— Да това е най-важното! — добави Свирчо. — Азъ самъ забѣлѣзвамъ, че всички отначало съ трепетъ се вслушватъ въ пѣсенъта ми, а послѣ скоро имъ дотегамъ и наливатъ горѣща вода въ дупката ми. А това е нетърпимо. Вие, знаете, сте несъмненъ талантъ. Много хубаво свирите! . . . Та азъ ще ви помоля да ми продадете цигулката си.

— Защо не! — отговори Полскиятъ скакалецъ. — Само, Ваше Сиятелство, трѣбва да умѣете да свирите съ нея.

— То е дребна работа! — каза самоувѣрено Свирчо. — Вие ще ми прѣподавате уроци по цигулка. А за тази ваша услуга азъ ще ви подаря моята кжщца съ всичката ѣ покжщнина.

— Добрѣ, — каза музиканта. — Съгласенъ съмъ.

[II.

И Полскиятъ скакалецъ се посѣли въ кжщата на Свирча и почна да му дава уроци по цигулка. А плѣ-